

Знаешъ какъ е презъ война,
колко сж сълзитѣ много.—

Взрешъ се въ нѣчии очи
и утеха въ тѣхъ подиришъ,
ала скръбъ и тамъ горчива
и сълзи, сълзи напиратъ...

Може би е братъ умрѣлъ,
може би любимъ е падналъ,
може би единъ шрапнелъ
е отнелъ прекрасна младостъ.

Може би сега и тя,
като менъ напраздно чака,
ала влажната земя
го държи въ прегръдка яка...

Майко, ти не го кори,
че отиде да се бие.
Фернадесъ бѣ правъ, дори
мисля, че грѣшиме ние.—

Само той отъ насъ прозрѣ
истина една въ живота—
по-добре е да умрешъ,
вмѣсто да живѣешъ скотски.

Хлѣбъ си имахме. Единъ
бѣ достатъченъ за двама.
Но за бждащия синъ
щѣше ли да стигне, мамо?

После има друго. То
нѣкакъ мжно се разбира.